

Shindo Muso Ryu Jodo

±1610

Muso Gonnosuke was een zwaardmeester van de (nog steeds bestaande stijl) Tenshin shoden Katori Shinto ryu. Hij bevocht in Edo (het huidige Tokyo) in diverse duels beroemde zwaardvechters tot hij Miyamoto Musashi ontmoette. Deze verdedigde zich vaak met jujidome (twee gekruiste zwaarden als wering) en was daarmee nog nooit overwonnen. Gonnosuke kon niet voor of achteruit en verloor het duel. Hij ging Japan door trekken om zich verder te bekwamen, maar had één hoofdgedachte: "hoe kan ik Musashi's jujidome verslaan?" Na vele omzwervingen kwam hij op een heilige berg en trok zich terug ter bezinning. Hij had na 37 dagen een visioen. Een kind kwam tot hem en zei hem een ronde houten stok te nemen en aan de suigetsu (Plexus Solaris) te denken. Hij maakte een stok van - in onze maten - 128 centimeter lengte en 26 millimeter doorsnede, de jo en combineerde zijn kennis van het kenjutsu (zwaardvechten), so-jutsu (speervechten) en naginata-jutsu (hellebaardvechten) en versloeg daarmee de jujidome van Musashi. Gonnosuke heeft van daaruit verdere jo-technieken ontwikkeld. Het idee om mensen te kunnen controleren zonder ze te verwonden, werd steeds belangrijker in de japanse culturele ontwikkeling.

±1927

Shimizu sensei geeft zo'n indrukwekkende demonstratie voor de Japanse politie, dat hij in 1931 wordt ingeschakeld om politiemensen verder te instrueren: keijojutsu: politie-stoktechniek. Één van zijn leerlingen is Hiroi sensei, waarvan wij in Nederland ook les hebben gehad. Als in 1931 de eerder genoemde Shimizu shihan (instructeur) bij de Metropolitan Police Headquarters wordt, komt de ontwikkeling in een stroomversnelling. De groepen worden groter en verwerven zoveel respect en aanzien dat in dojo's waar andere budodisciplines worden beoefend nu ook jojutsu een plaats krijgt. De Zen Nihon Kendo Renmei geeft een officiële erkenning aan de "nieuwe" technieken en in 1940 wordt de Dai Nippon Jodo Kai opgericht, waarmee ook de naam "jodo" wordt geïnstitutionaliseerd. Na de oorlog werd alle budo verboden, behalve jodo; men richtte zich daar dan ook op en dat leidde tot verdere groei. In 1969 werden de seiteigata voor iaido en jodo tegelijkertijd door de Z.N.K.R. gepresenteerd en van daaruit verder ontwikkeld. Net als bij iaido wordt hiervoor tegenwoordig de benaming z.n.k.r. jodo.

Omote

1. Tachiotoshi	5. Sakan	9. Kasanoshita
2. Tsubawari	6. Ukan	10. Ichirei
3. Tsukizue	7. Kasumi	11. Neyanouchi
4. Hissage	8. Monomi	12. Hosomichi
Chudan		
1. Ichiriki	5. Taisha	9. Raiuchi
2. Oshizume	6. Kengome	10. Yokogiridome
3. Midaredome	7. Kirikake	11. Haraidome
4. Ushirozue zen/go	8. Shinshin	12. Seigan
Ranai		
1. Ranai (ôdachi)		
2. Ranai (Kodachi)		
Kage		
1. Tachiotoshi	5. Sakan	9. Kasanoshita
2. Tsubawari	6. Ukan	10. Ichirei
3. Tsukizue	7. Kasumi	11. Neyanouchi
4. Hissage	8. Monomi	12. Hosomichi
Samidare		
1. Ichimonji	4. Mijin	
2. Jumonji	5. Mijin	
3. Kodachiotoshi	6. Gantsubushi	
Gohon No Midare		
1. Tachiotoshi no midare	4. Kasumi no midare	
2. Sakan no midare	5. Shamen no midare	
3. Kengome no midare		
Okuden		
1. Sengachi	5. Hikusute	9. Aun
2. Tsukidashi	6. Kotegarami	10. Uchiwake
3. Uchisuke	7. Jutte	11. Suigetsu
4. Kotedome	8. Mikarei	12. Sayudome